

HAPŠENJE NAJTRAŽENIJEG

Hapšenje bivšeg vojnog komandanta bosanskih Srba generala **Ratka Mladića** za samo nekoliko sati postala je udarna vest u svetskim medijima i povod za reakciju većine vodećih državnika planete. Publicitet koji je dobila ta vest pokazao je na najbolji način zašto je svet više od decenije neumoljivo insistirao da srpske vlasti uhapsu generala Mladića koji se nalazio u bekstvu. Ako nekome u Srbiji nije bilo jasno kakva je prepreka general Mladić bio nastojanjima zemlje da postane deo Evropske unije i potpuno se integriše u međunarodnu zajednicu, verovatno je jasno sada kada se videlo sa kakvim olakšanjem je svet primio vest o njegovom hapšenju.

Građani Srbije saznali su da je uhapšen najtraženiji haški optuženik - od susedne Hrvatske. Naime, web portal hrvatske dnevne novine Jutarnji list objavio je 26. maja oko 11.00 sati da je srpska policija „**u tajnoj operaciji uhapsila Milorada Komadića, za koga se osnovano sumnja da je Ratko Mladić**”, kao i da je identifikacija u toku. Na potvrdu vesti se nije dugo čekalo. Predsednik Srbije **Boris Tadić** je na vanrednoj konferenciji za novinare održanoj u 13.00 sati zvanično objavio da je „**uhapšen Ratko Mladić u akciji koju su izvele koordinisano BIA-a i služba za otkrivanje ratnih zločina**”. "Okončali smo jedan težak

period naše istorije i skinuli ljagu sa Srbije i pripadnika srpskog naroda gde god da žive", rekao je Tadić. Predsednik Srbije je izjavio da su hapšenjem haškog optuženika Ratka Mladića Srbiji "**otvorena vrata**" ka Evropskoj uniji. Srpski predsednik je iskoristio priliku da saopšti da su "**nakon hapšenja Mladića, pale u vodu optužbe da Srbija neiskreno saraduje sa Haškim tribunalom i da ne želi da uhapsi haške begunce**", kao i da pozove međunarodnu zajednicu na brzu i nepristrasnu istragu u vezi sa optužbama da su vodeći političari na Kosovu, koje je samoproglasilo nezavisnost u februaru 2008. godine koju Srbija ne priznaje, trgovali organima zarobljenih i otetih Srba.

Činjenica da je vest o hapšenju Mladića u Srbiju došla iz Hrvatske izazvala je polemike. Opozicija je optužila predsednika Tadića da je vest o hapšenju prvo javio hrvatskom kolegi **Ivi Josipoviću**, a tek potom sopstvenom narodu, a čuđenje je izrazio i ministar unutrašnjih poslova Srbije **Ivica Dačić**, lider SPS (manje stranke vladajuće koalicije). Ova činjenica se savršeno uklopila u teorije zavere koje prate akcije ovakve vrste u svetu, pa i u Srbiji. Za srpske nacionaliste činjenica da se u Hrvatskoj prvo saznalo za Mladićevo hapšenje bila je ponižavajuća, ali i neoboriv dokaz "**izdajničkog karaktera Tadićevog režima**". Ipak, niko se nije setio

činjenice da je Hrvatska u decembru 2005. godine za hapšenje najtraženijeg haškog optuženika generala **Ante Gotovine** saznala od Srbije! Naime, tadašnja glavna tužiteljica Haškog tribunal **Karla del Ponte** tokom posete Srbiji saopštila je da je **“general Gotovina uhapšen u Španiji”**.

Upravo je činjenica da je vest o hapšenju Gotovine došla iz Srbije bila posebno ponižavajuća za hrvatske nacionaliste na isti način na koji je sada činjenica da je vest o Mladićevom hapšenju došla iz Hrvatske ponižavajuća za srpske nacionaliste, jer - na Balkanu je forma uvek bila važnija od suštine.

Svi svetski zvaničnici pozdravili su hapšenje Ratka Mladića i konstatovali da je to veliki korak napred za Srbiju. Iz Evropske unije (EU) saopšteno je da je hapšenje **“pravi trenutak da se oda priznanje za napore koje je učinio i glavni tužilac Haškog suda Serž Bramerc, kao i da je to početak nove ere u odnosima EU i Srbije”**. Bramerc je pozdravio Mladićevo hapšenje i dodao kako u Hagu očekuju njegov transfer u Tribunal, gde će pred sudom odgovarati za ratne zločine. Visoka predstavnica EU za spoljnu politiku **Ketrin Ešton**, koja se tog dana zatekla u poseti Beogradu, pozdravila je hapšenje Mladića i zatražila da on bude **“bez odlaganja prebačen u Haški tribunal”**.

Evropski komesar za proširenje **Štefan File** komentarisao je hapšenje kao **“istorijski potez Srbije koji pokazuje da je shvatila suštinski značaj regionalnog pomirenja”**. **Ban Ki Mun**, generalni sekretar UN-a, rekao je da je Mladićevo hapšenje **“istorijski dan”** za međunarodnu pravdu. Francuski predsednik **Nikola Sarkozy** izjavio je da hapšenje Ratka Mladića dovodi Srbiju korak bliže članstvu u EU. Britanski premijer **Dejvid Kameron** rekao je da je Mladić optužen za **“najužasnije zločine u vezi s onim što se desilo u Srebrenici i Sarajevu”**, a švedski ministar spoljnih poslova **Karl Bilt** izjavio je da nikada nije sumnjao u **“odlučnost”** srpskog predsednika Borisa Tadića. Italijanski ministar spoljnih poslova **Franko Fratini** je rekao da hapšenje Mladića predstavlja **“prekretnicu za evropsku istoriju, koja približava Srbiju EU”**. Bivši glavni haški tužilac Karla del Ponte smatra da nakon hapšenja Mladića sada više nema prepreka za put Srbije u EU. **“Evropska vrata su vam otvorena. Ovo je odlična vest za građane Srbije”**, rekla je Del Ponteova. Generalni sekretar NATO-a **Anders Fog Rasmusen** pozdravio je hapšenje kao **“korak ka cjelovitoj, slobodnoj i mirnoj Evropi”**. Hapšenje je pozdravio i američki predsednik **Barak Obama** koga je vest zatekla na evropskoj turneji. Za razliku od oduševljenja koje je pokazao veći deo međunarodne zajednice, zvanična Moskva je samo saopštila da očekuje fer i pošteno suđenje za generala

Mladića. Pozitivne reakcije na vest su došle i iz susjedstva Srbije – pre svega iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Predsednik Hrvatske **Ivo Josipović** izjavio je **“da je hapšenje Mladića dobra vest, ne samo za Hrvatsku, nego i za celi region, Evropu i čovečanstvo”**.

Slučaj generala Ratka Mladića je za Srbiju bio teži od slučaja drugih haških optuženika, ispostavilo se, čak i od slučaja bivšeg predsednika **Slobodana Miloševića** koji je 28. juna 2001. godine izručen Haškom tribunalu. Tokom devedesetih godina prošlog veka, dok je na teritoriji većeg dela bivše SFRJ (Socijalistička federativna Republika Jugoslavija – zajednička država Srbije, Hrvatske, Slovenije, Bosne i Hercegovine, Crne Gore i Makedonije koja je postojala od 1945 – 1992. godine) trajao građanski rat, general Mladić je kao vojnik stekao veliku popularnost među pripadnicima srpkog naroda. Za razliku od Mladića, kako se prošli vek približavao svom kraju, Srbi su bili ogorčeniji na Miloševića, smatrajući ga krivim za jad i bedu u koju ih je doveo, jer je zemlja živela pod sankcijama i hiperinflacijom. Dok je Milošević bio omraženi političar, koga je narod srušio na izborima održanim u septembru 2000. godine i masovnim demonstracijama 5. oktobra - Mladić je u velikom delu srpskog naroda omiljeni vojnik, čija popularnost ni danas ne opada. Ankete rađene pre njegovog hapšenja su pokazale da se više od polovine Srba protivi njegovom izručenju u Hag.

Pored toga generala Mladića je čuvala vojska – prvo Vojska Republike Srpske, a potom Vojska Jugoslavije. Njegovo obezbeđenje je bilo tako snažno da se NATO nije usuđivao ni da pokuša njegovo hapšenje krajem devedesetih godina prošlog veka u Bosni i Hercegovini. Upravo su tu činjenicu često koristili srpski političari kada su odgovarali na pitanje zašto ne uhapsu generala Mladića. Tako je u februaru 2002. godine prvi demokratski premijer Srbije **dr Zoran Đinđić** javno optužio NATO da ne hapse u Bosni Mladića i Karadžića **“jer imaju obezbeđenje pa bi neko mogao da pogine prilikom hapšenja”**. **“Ne, naša policija (policija Srbije) neće hapsiti Ratka Mladića. Cena hapšenja mogla bi biti previsoka”**, poručio je premijer Srbije Zoran Đinđić u februaru 2002. godine. Premijer Đinđić nije bio političar kome je nedostajala hrabrost. Naprotiv, samo sedam meseci ranije njegova Vlada je izručila Haškom tribunal bivšeg predsednika Slobodana Miloševića. U trenutku kada je dao ovu izjavu Vlada Srbije, na čijem se čelu nalazio Đinđić, kontrolisala je srpsku policiju. Vojska je bila u nadležnosti zajedničke države Srbije i Crne Gore (Savezna Republika Jugoslavija) na čijem čelu se nalazio konzervativni demokratski političar **Vojislav Koštunica**.

Koštunica nije pokazivao entuzijazam za saradnju sa Haškim tribunalom, a lagodna pozicija saveznog predsednika, na kojoj nije imao odgovornost koju je imala Vlada, omogućavala mu je da se kritički odnosi prema potezima Đinđićeve vlade koja je saradivala sa Hagom. Vojska je bila u nadležnosti Koštunice, a on nije pokušao da sprovede značajne reforme, tako da su se na navažnijim pozicijama nalazili generali kojima je general Mladić bio idol. Premijer Đinđić je znao da bi pokušaj hapšenja generala Mladića u takvim uslovima značio građanski rat. Zato je posle izručenja Slobodana Miloševića Đinđić nastavio da saraduje da Haškim tribunalom izručujući druge haške optuženike koji nisu imali veze sa Vojskom. Posle hapšenja jednog od njih izbila je javna pobuna Jedinice za specijalne operacije (JSO) Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije koju su činili pripadnici koji su tokom građanskog rata u bivšoj Jugoslaviji ratovali u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Bio je to pokušaj državnog udara, a premijeru Đinđiću Vojska nije pomogla da mu se suprostavi. Posledica toga je bilo Đinđićevo pristajanje na smene u službama bezbednosti, gde su na čelna mesta došli ljudi koje nije kontrolisao i koje su izabrali pripadnici JSO.

Na premijera Đinđića je vršen snažan pritisak međunarodne zajednice da uhapsi generala Mladića koji se slobodno šetao Beogradom, nije se krio od novinara i posećivao fudbalske utakmice i popularne restorane. Međunarodna zajednica nije razumela težinu situacije u kojoj su se nalazili premijer Đinđić i demokratske snage, tako da je stalnim pritiscima samo otežavala njihovu poziciju u zemlji.

Ne mareći za to, premijer Đinđić je čekao trenutak da njegova vlada politički ojača kako bi zaveo red u zemlji. Nije uspeo u tome. Godinu dana kasnije ubijen je u atentatu koji su organizovali pripadnici policijske jedinice JSO zajedno sa okorelim kriminalcima, u akciji koja se zvala "Stop Hagu". Službe bezbednosti nisu učinile ništa da ga zaštite.

Posle ubistva premijera Đinđića vlast u zemlji je preuzeo Vojislav Koštunica. Tek kada je postao lično odgovoran za stanje u zemlji, Koštunica je postao svestan neophodnosti saradnje sa Haškim tribunalom. Sprovodeći politiku "dobrovoljnih predaja" koja se sastojala od državnog pritiska i novca koji su obezbeđivali domaći tajkuni, više desetina optuženih je otišlo u Haški tribunal. Izgledalo je da Koštuničina taktika daje

rezultate, jer su haški optuženici odlazili “dobrovoljno”, što nije davalo mogućnost političkim snagama koje su protiv saradnje sa Hagom da izazovu političku nestabilnost. Tako je bilo sve do slučaja bivšeg lidera Srba iz Hrvatske **Gorana Hadžića**, koji je na dan kada je tužiteljka Haškog tribunala **Karla del Ponte** donela u Beograd zapečaćenu optužnicu pobjegao iz kuće u Novom Sadu (grad na severu Srbije). Njegovo bekstvo su čak snimili istražitelji Haškog tribunala.

Dakle, Koštuničina taktika je davala rezultate dok se nisu pojavili optuženi koji ne žele da se predaju – Goran Hadžić, Radovan Karadžić i Ratko Mladić. Tu se pojavio problem jer je Koštunica želeo da saradnju sa Hagom završi na način koji je zamislio, bez rizika po svoj imdž nacionaliste, tako da nije bio spreman da učini sve da oni koji se ne predaju dobrovoljno budu uhapšeni. To potvrđuju i depeše koje su slate iz ambasade SAD u Beogradu, a koje je nedavno objavio Wikileaks i iz kojih se vidi zabrinutost SAD zbog ponašanja njegove Vlade u vezi sa Mladićem. I pored toga što ni Koštunica, ni bilo ko od zvaničnika njegove Vlade nikada nije rekao da ne želi da uhapsi generala Mladića, predstavnici SAD su tvrdili da Vlada nije pokazala jasnu nameru da učini sve kako bi se to desilo. **“Koštunica nijednom nije zatražio pomoć javnosti, nije pozvao tajne službe da ga nađu i uhapse, niti je zapretio da će kazniti pojedince koji mu budu pomagali”**, navodi se u telegramu

iz američke ambasade u Beogradu. **“Koštunica i ministar unutrašnjih poslova Dragan Jočić nisu dali javna uputstva svim bezbednosnim jedinicama u Srbiji da sva sredstva usmere na hapšenje Mladića”**, naveo je američki ambasador u Srbiji **Kameron Manter** u svojoj poruci Vašingtonu. Posle izbora u maju 2008. godine na kojima je pobedila koalicija “Za evropsku Srbiju”, čiju okosnicu čini Demokratska stranka predsednika Borisa Tadića, situacija se promenila. Iz depeši koje su slate u maju 2009. godine ambasada SAD u Beogradu je obavestila Vašington **“da veruje da je srpsko rukovodstvo predvođeno Borisom Tadićem daleko spremnije da pomogne u potrazi za odbeglim generalom Ratkom Mladićem od svojih prethodnika”**. „Premda je termin **puna saradnja možda neuhvatljiv, važno je priznati napore sadašnje vlade, kako težak teret prošlosti ne bi zakočio srpsku budućnost**”, rekao je bivši američki ambasador **Kameron Manter** u depeši od 6. maja 2009. godine.

Hapšenje Mladića je posledica sistematskog rada srpskih službi bezbednosti koji je bio koordinisan sa naporima države da se haški optuženici koji se kriju izoluju, da im se onemogući finansiranje, kao i kontakt sa jatacima. Pokazalo se da je ključni trenutak bio koordinisanje rada svih službi na jednom mestu i jedinstveno odlučivanje o tome koje će se mere i kada primeniti. General Mladić

koji je godinama imao brojno i dobro organizovano obezbeđenje uhapšen je sam, bez novca, bez telohranitelja - tačnije bez ikakve zaštite. Sama činjenica da se na kraju krio kod bliskih rođaka jasno govori da više nije bilo nikoga ko bi mu pomogao. Mladić nije imao čak ni lažni identitet za razliku od bivšeg predsednika Republike Srpske **Radovana Karadžića** i nekih drugih mnogo manje važnih haških optuženika. U takvim okolnostima, hapšenje generala Mladića bilo je samo pitanje trenutka, odnosno kada će policija u nekoj rutinskoj kontroli ili po dojavi uspeti da ga pronađe. Tu akciju je mogla da onemogući samo njegova smrt. Mladić je ostao bez obezbeđenja, novca i organizovane podrške, ali ne i bez pomagača. Bio je bolestan, a preživeo je i moždani udar. Činjenica je da je neko morao da ga leči i da mu je pomagao da se prebacuje sa mesta na mesto. Na srpskoj policiji je sada da sazna ko su bili ti pomagači, jer su radeći to činili krivična dela. Recimo, u srpskoj javnosti je skoro neprimetno prošla vest da se general Mladić jedno vreme krio u jednom ženskom manastiru u Srbiji gde mu je čak pripremana i tajna grobnica!? Bez obzira što se radi o Srpskoj pravoslavnoj crkvi koja ima poseban status u srpskom društvu, policija bi morala da istraži ove navode, jer zakon ne sme da krši niko, pa ni crkva.

Stanje u kome se general Mladić nalazio u trenutku hapšenja na najbolji način pokazuje kako je propala politika koju je upravo on personifikovao. Građani Srbije koji su godinama slušali mitove o "neustrašivom generalu" koji se krije u planinama, koji oko sebe nosi pojas sa eksplozivom i koji se živ neće predati sada vide bolesnog i oronulog starca koji ne liči na čoveka koji je bio gospodar života i smrti.

Kako će hapšenje generala Mladića uticati na Srbiju?

Hapšenje generala Mladića došlo je u veoma važnom trenutku za Srbiju. Zemlja pokušava da postane kandidat za člana EU, a taj proces je direktno vezan za saradnju sa Haškim tribunalom. Svaki dalji korak u evrointegracijama čeka pozitivan izveštaj glavnog tužioca Haškog tribunala Serža Bramerca. A Bramerc je nekoliko nedelja pre hapšenja Mladića najavio negativan izveštaj o saradnji Srbije i Tribunala upravo zbog nedostatka rezultata u potrazi za bivšim komandantom bosanskih Srba. Sa tako negativnim izveštajem Bramerca, Holandija koja je najviše insistirala na hapšenju Mladića, sigurno ne bi dala zeleno svetlo za kandidaturu Srbije za člana EU. Posle hapšenja Mladića sve izgleda drugačije, i

Srbija je bukvalno u minut do dvanaest uskočila u voz za Brisel.

Srpska vlast se prilikom hapšenja Mladića ponašala drugačije nego kada je uhapšen Radovan Karadžić u julu 2008. godine. Posle hapšenja Karadžića vladala je potpuna konfuzija, jer su državni organi jedni sa drugih prebacivali odgovornost ko je uhapsio Karadžića. MUP Srbije je tvrdio da oni to nisu radili, Bezbednosno – informativna agencija (BIA, srpska služba bezbednosti) je ćutala, a Vlada se nije oglašavala. Na kraju je saopštenje o hapšenju Radovana Karadžića izdao generalni sekretarijat Predsedništva Srbije. Posebno je bila komična situacija sa lap topom koji je nađen prilikom hapšenja, a koji je ostavljen na nekom putu posle nekoliko dana, jer očigledno da ni jedna od nadležnih državnih službi nije želela da ga vrati Karadžiću, jer bi time priznala da ga je upravo ona uhapsila.

Sada je situacija potpuno drugačija. Predsednik države se obratio naciji i objavio hapšenje, a država je potpuno stala iza ovog čina. Jednostavno, u julu 2008. godine vlast, čiju okosnicu čini Demokratska stranka, ponašala se onako kako bi se ponašao Koštunica da je uhapsio Karadžića. Pokušavala je da sakrije svoju odgovornost kao da je uradila nešto loše, a ne da je ispunila svoju zakonsku obavezu. Prilikom hapšenja Mladića, ista vlast se ponela onako kako bi se poneo premijer Đinđić. Hrabro je

stala iza svoje odluke. Ta promena u ponašanju je dokaz da se politička scena u Srbiji stabilizovala u poslednje tri godine. Osnovni razlog leži u raspadu ultranacionalističke Srpske radikalne stranke (SRS) koja je 2008. godine bila pojedinačno najjača politička partija u zemlji sa preko 1 200 000 birača. Ova stranka je tada bila dovoljno snažna da može da instrumentalizuje nezadovoljstvo građana izručenjem Radovana Karadžića. Danas, u Srbiji više nema snažne ultranacionalističke Srpske radikalne stranke. Iz nje je nastala konzervativna Srpska napredna stranka (SNS) koja vodi mnogo umereniju i odgovorniju politiku. SRS se nalazi na ivici cenzusa, dok je SNS trenutno najpopularnija stranka u zemlji sa podrškom od 30 – 40 odsto birača. Upravo zato, pozicija naprednjaka (popularan naziv za pristalice SNS-a) je bila najteža. Veći deo njihovih birača se protivi izručenju Mladića, a stranka je morala da se ponaša odgovorno. Stiče se utisak da su našli pravu meru, jer su jasno istakli da je hapšenje generala Mladića zakonska obaveza Srbije koju bi i njihova Vlada izvršila, ali su kritikovali Tadića, odnosno njegovu Demokratsku stranku, zbog likovanja i ponašanja posle hapšenja. SNS je uspela svojom umerenom politikom da izađe skoro bez ikakve štete iz čitavog slučaja. Ova stranka bi imala problem da je SRS uspela da instrumentalizuje građane koji se protive izručenju Mladića i organizuje

veće proteste. Kraj loše organizovanog i slabo posećenog mitinga podrške Mladiću u organizaciji SRS-a, samo je potvrdio da ova stranka više nema snagu u biračkom telu .

Način na koji je predsednik Tadić objavio hapšenje generala Mladića je pokazao da su njegovi savetnici želeli da to bude urađeno na isti način kao što je američki predsednik Obama to učinio kada je ubijen **Osama bin Laden**. I zaista, taj čin je tako izgledao prvog dana. Tadić je delovao samouvereno, odgovorno i kao državnik koji radi najbolje u interesu svoje države. Problem je u Srbiji što ta strategija nije mogla da se održi na duži rok, jer Bin Laden je negativac za svakog američkog građanina i za većinu ljudi u svetu, a Mladić ima ako ne podršku, ono bar simpatije značajnog dela srpskog društva. Zato je Tadić mudro već sutradan “izašao” iz priče sa Mladićem, jer bi mu svako dalje zadržavanje u njoj donelo negativne poene. Interesantno je da je dan posle hapšenja Mladića izašao u širu javnost i posetio najpopularniji srpski fudbalski klub “Crvena zvezda”, gde je sa rukovodstvom obeležio 20 godina od najvećeg uspeha u istoriji srpskog fudbala – osvajanje tutule klupskog prvaka Evrope. Na sličan način je postupio i njegov prethodnik na čelu Demokratske stranke, pokojni premijer Đinđić. Dan pošto je njegova Vlada isporučila Miloševića Haškom tribunalu, došao je na stadion Crvene zvezde gde je prisustvovao koncertu jednog od

najpopularnijih srpskih pevača **Zdravka Čolića**.

Za razliku od prvog dana, kada je vlast tačno znala šta radi, u danima nakon hapšenja Mladića pojavila se konfuzija posebno u nastupima najodgovornijih državnih funkcionera. Oni su se prosto utrkivali u tome ko će Mladiću da ispuni želju koju bi ovaj imao. Tako je Mladić dobio i televizor, i jagode, i knjige, a preko svog advokata je počeo da naručuje ko treba da mu dođe u posetu. Kada se tome doda tabloidizacija čitavog slučaja od strane medija, koji naravno pokušavaju da prodaju što više primeraka – Mladić je za samo nekoliko dana uspeo da pobedi državu u medijskom ratu. Ova pobeda je naravno kratkotrajna, jer će pošto se prvi put bude izjasnio pred sudskim većem Haškog tribunala o svojoj krivici, svi zaboraviti na njega, ali trenutno stvari stoje tako. To je veoma dobro primetio ministar **Rasim Ljajić**, najodgovorniji u Vladi za saradnju sa Hagom. Ljajić je izjavio da bi vladajuća koalicija “**mogla da izgubi izbore jer je učinila nepopularnu stvar – uhapsila je Mladića**”.

Ipak, hapšenje Mladića doneće i posredne koristi vladajućim demokratama (Demokratska stranka) jer je sada jasno da će Srbija do kraja godine dobiti status kandidata za člana EU. Upravo je kandidatura najvažnije predizborno obećanje demokrata i

nešto na čemu će oni zasnivati sledeću kampanju. Redovni parlamentarni i lokalni izbori u Srbiji treba da se održi najkasnije u rano proleće naredne godine. Dakle, Srbiji će biti otvorena vrata za ulazak u EU ali ne potpuno. Čeka nas Kosovo. Ono što je sigurno odluka EU o prihvatanju Srbije kao kandidata za članstvo ojačaćće će pozicije Srbije u pregovorima oko Kosova. Srbija će biti bolje tretirana u međunarodnoj zajednici pa će recimo zahtevi Srbije prema MMF-u i drugim finansijskim institucijama biti lakše primani. Srbija će ojačati poziciju u region. Njen najveći takmac Hrvatska je udavljena u svojim korupcionaškim i političkim aferama koje prete da potpuno promene političku scenu a BiH je podeljena. Pored toga, sada Tadić može sa više autoriteta da traži od drugih zemalja da urade nešto na čemu Srbija insistira je Tadić može da kaže da je on svoj deo posla uradio i da se sada i red na drugima. Biće zanimljivo kako će se hapšenje Mladića odraziti na poziciju lidera bosanskih Srba Milorada Dodika. Moguće je da će sada Dodik imati snažniju podršku Tadića kome treba i glasova srpskih nacionalista. Tadić sada sa punim pravom može da kaže međunarodnoj zajednici - dao sam vam Mladića, moram da podržim Dodika jer mi trebaju glasovi. Jer, Dodik je sebe pozicionirao kao lidera srpskih nacionalista – ne samo u BiH nego i u Srbiji!

I na kraju dolazimo do ključnog pitanja od koga zavisi budućnost Srbije. Hoće li DS

iskoristiti energiju koju će dobiti ne toliko izručenjem Mladića koliko dobijanjem kandidature za članstvo u EU da sprovede reforme u zemlji, da smanji korupciju, da smanji nezaposlenost i privuče investicije? U ovom trenutku, Tadić bi mogao ponovo da dobije podršku razočaranih članova svoje stranke kao i glasače koji su bili razočarani sporošću reformi u Srbiji. Međutim, koliko god izgledalo da se DS-u otvaraju sva vrata ne treba zaboraviti da je Mladić osim što je bio problem bio i opravdanje zašto Srbije ne ide brže ka Evropi. Sada, više izgovora nema. DS će morati da pokaže da ima energiju i rešenja za aktuelnu ekonomsku situaciju koja je veoma loša. Ukoliko ne uspe u tome, DS će gledati kako političari iz nekeih drugih stranaka naredne godine u ovo vreme sede u Briselu i pregovaraju sa EU o priključenju Srbije odnosno vode je putem koji je ipak DS prokrčila. Ali to je politika.

Za Srbiju je dobra vest da je sve manje prepreka na njenom evropskom putu i da je sve izvesnije da će se jednog dana zastava Srbije zavioriti u Briselu. Građanima je najmanje važno koji političar će tu zastavu da podigne – mnogo im je važnije da Srbija bude konačno uredjena i stabilna, sa zdravom ekonomijom i dobrim šansama za život svih ljudi. Na tim pitanjima će se voditi i odlučivati političke borbe u Srbiji narednih godina.